Crida del C.E. del P.S.U.C.

treball

PROLETARIS DE TOTS ELS PAÏSOS, UNIU-VOS!

òrgan central del

Partit Socialista Unificat de Catalunya

Núm. 388 Barcelona, 23 d'abril del 1.974 PREU: 8 ptes.

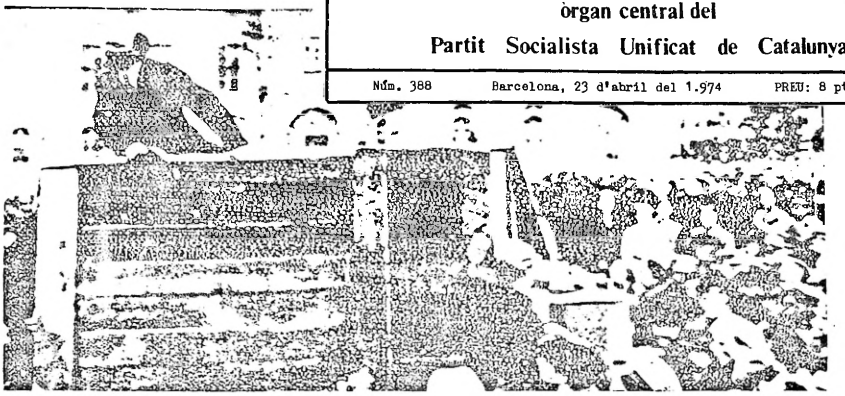

Visca el 1er de Maig, Jornada internacional dels treballadors!

La Festa del Treball es celebrarà enguany en un moment crucial per a la classe obrera i les masses populars dels pobles d'Espanya.

El nivell de vida dels treballadors i de les masses en general és durament ergosionat per l'augment inconsiderat dels preus de tota mena de productes i de serveis, mentre es manté el límit legal del 15 % als augments salarials, límit que equival a l'encariment oficial del cost de la vida durant l'any 1973.

Les estadístiques governamentals han enregistrat un augment del cost de la vida del 2'17% només en el mes de març, la qual cosa fa témer que l'índex de l'any 1974 depassi el 20%.

Això indica que els salaris que s'han revaloritzat enguany amb augments de fins un 15% tenen ara un poder adquisitiu molt inferior al que tenien el 1er. de gener de 1973, i que els sous, salaris i pensions que encara no s'han modificat han perdut més del 20% del seu poder de compra des d'aquesta data.

Aquestes pèrdues representen un guany addicional per als grans capitalistes, perquè el Producte Nacional Brut va créixer gairebé d'un 7% durant 1973 i aquest any segueix creixent a un ritme que assolirà, segons els càlculs, un promig del 5%. No ens trobem, per tant, en un període d'estagnació ni de regressió econòmica, sinó de redistribució de la Renda Nacional a benefici del capital monopolista.

✡ ✡ ✡

D'altra banda, el govern Arias Navarro, assassí de Puig Antich, aplica amb ràbia la política repressiva anunciada pel President del Govern en el seu discurs davant de les Corts i ha dut a terme unes 400 detencions d'antifranquistes durant els seus primers tres mesos d'existència. Les promeses "obertuistes" contingudes en el discurs d'Arias, en canvi, segueixen incomplertes.

La premsa i l'opinió jutgen molt severament el balanç que ofereixen els cent primers dies de Govern Arias, que es va mostrar incapaç de fer front a la crisi del petroli; que ha agreujat les dificultats d'Espanya en la vida internacional; que ha empitjorat encara més la situació caòtica existent a l'ensenyament; que ha aguditzat fins a límits sense precedents les tensions Església-Estat i que suscita l'oposició de tots els sectors del poble.

La situació política és tan greu i perillosa que esdevé imprescindible i urgent que els representants qualificats de tots els sectors perjudicats per la política governamental i per la pervivència del règim dictatorial del general Franco acordin un programa d'alternativa - tot seguint l'exemple de la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya i de l'Assemblea de Catalunya - que sigui una via de reconciliació dels espanyols i per a l'exercici de la sobirania popular. Els comunistes de Catalunya i de tot Espanya considerem que aquest programa d'alternativa ha de comprendre els punts següents:

1. Amnistia.
2. Llibertats polítiques sense discriminació (incloses les nacionals de Catalunya).
3. Govern provisional d'àmplia coalició.

→

Visca el 1er de Maig (continuació)

4. Convocatòria d'eleccions a una Assemblea Constituent encarregada de decidir el futur règim polític espanyol.

Un acord sobre aquestes bases de tots els qui des de posicions evolucionistes i des de l'oposició comprenen la necessitat d'un canvi democràtic, galvanitzaria l'entusiasme de les masses i acceleraria el procés de marxa cap a la Vaga General i la Vaga Nacional necessàries per imposar el pas de la dictadura a la democràcia excloent la violència armada.

☆ ☆ ☆

El Comitè Executiu del P.S.U.C. crida els comunistes catalans, tots els lluitadors revolucionaris de Catalunya, a ser els primers en la promoció i l'acompliment de les accions proposades per COMISSIONS OBRERES per al 30 d'abril i el Primer de Maig, a commemorar la Festa del Treball com una gran jornada de lluita contra l'encarinent de la vida, per un augment substancial de sous, salaris i pensions i per d'altres millores que compensin als treballadors l'alça dels preus i que estableixin un repartiment més just de la Renda Nacional.

Aquesta lluita - ja en marxa - dels assalariats es compagina amb la dels pagesos per la supressió del límit del 6'25 % d'augment establert pel Govern i per preus més equitatius per als seus productes; dels treballadors autònoms, els petits comerciants i industrials per marges de benefici que els permetin de viure; de professors, estudiants i pares d'alumnes contra la selectivitat en l'ensenyament i per escoles gratuïtes per a tots; de tota la població per vivendes adequades, instal.lacions sanitàries, transports, espais verds, zones esportives i d'altres millores urbanes que afecten a la qualitat de la vida.

El desenrotllament de les lluites del proletariat i de tots els sectors populars per les seves pròpies reivindicacions pot conduir i ha de conduir a la seva coordinació i desembocar en una gran acció general contra l'encariment de la vida - les formes de la qual es determinarien entre tots en el moment oportú - que imposi un retrocés a la política expoliadora del Govern.

☆ ☆ ☆

El Primer de Maig ha de ser alhora una jornada de lluita pel dret de vaga; pels drets de reunió, paraula i premsa; per un sindicat de classe, independent dels patrons i del Govern; per la readmissió de tots els acomiadats; per la revisió del procés 1.001 i per la llibertat immediata de Marcelino Camacho i els seus companys; per la llibertat de Pérez Ezquerra, Pablo Morales i tots els lluitadors obrers empresonats; per l'abolició de la pena de mort; per l'amnistia per a tots els presos i exiliats polítics.

El Primer de Maig serà celebrat també pels treballadors i per tots els revolucionaris com una jornada d'afirmació internacionalista; de solidaritat amb la lluita heroica del poble vietnamès; amb la resistència del poble xilè al règim terrorista de Pinochet; amb la classe obrera dels països capitalistes; amb els 14 estats socialistes; amb tots els pobles que combaten per la seva independència, per alliberar-se del colonialisme o el neo-colonialisme, per la pau i pel triomf mundial del socialisme.

VISCA EL PRIMER DE MAIG,
JORNADA INTERNACIONAL DELS TREBALLADORS !

Barcelona, 20 d'abril de 1.974

El Comitè Executiu del
PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA.

8 h. de treball
8 h. de descans
8 h. d'educació

En 1884 el Congrés de la Federació Americana del Treball (A.F.L.) adoptava una resolució segons la qual "les vuit hores han de constituir la jornada legal de treball a partir del 1er. de Maig de 1886".

A proximitat del maig de 1886 esclaten nombroses vagues per tots els Estats Units, algunes molt violentes, que mobilitzen fins a 340.000 vaguistes. La victòria va ser total a Pittsburg. En els mesos següents sumen 250.000 els obrers que aconsegueixen les 8 hores sense disminució del salari, i un milió es beneficien d'una reducció de la jornada, tot i no aconseguir encara les 8 hores.

Però els patrons i l'estat, que poden cedir en això, volen "curar l'orgull dels obrers", més temible que la reivindicació per si sola perquè posa en qüestió l'ordre social. La força pública dispara contra els manifestants: 9 obrers resulten morts a Milwaukee i 6 a Chicago.

La resposta obrera va voler ser pacífica. A Chicago es van reunir pacíficament 15.000 manifestants. Però la mà d'un provocador va llençar una bomba que va causar la mort de 8 policies i va promoure una batalla campal de la qual mai no s'ha sabut el nombre de morts i ferits, nombre molt elevat.

La provocació va servir, a més, per muntar un aparatós procés contra els dirigents més coneguts: SPIES, FIELDEN, NEEBE, FISHER, SCHWAB, LINGG, ENGEL i PARSONS. El procés va merèixer el qualificatiu de "la caricatura més monstruosa de justícia que s'hagi pogut veure en un tribunal nordamericà". Tots els acusats, d'altra banda, es van convertir en acusadors implacables de la societat capitalista. Per sentència del 20 d'agost eren condemnats tots, menys tres, a ser penjats.

El 20 de juliol de 1889 el Congrés de la Internacional Socialista va decidir fer del Primer de Maig una gran jornada internacional de lluita obrera. Barcelona fou una de les primeres ciutats d'Europa on aquesta diada es va celebrar.

Es notable que avui, 88 anys després d'aquelles lluites obreres per la jornada de 8 hores, la immensa majoria dels treballadors del nostre país treballin 9, 10, 12 i més hores al dia. La vergonya de les jornades esgotadores i de la pluriocupació, més vergonyosa encara si es té en compte l'enorme augment de la productivitat del treball en aquests anys, pesa de manera opprobiosa sobre la nostra classe obrera. L'aspiració cada vegada més freqüent a una reducció de l'horari laboral indica una voluntat cada dia més conscient i ferma de lluitar per una vida més digna i lliure, que permeti als treballadors un ple accés a l'oci i a la cultura.

Aviat es posarà a la venda

un fullet del C.E. del P.C.E. amb els seguents textos:

- Informe de Manuel Azcárate aprobado por el C.C. del P.C.E. (setiembre 1973).
- Artículo publicado en la revista soviética "Vida del Partido" (febrero 1974).
- Acotaciones al artículo.

Tot Terrassa contra les tortures i la repressió

Una corresponsalia de Terrassa ens explica la gran campanya contra la repressió i les tortures que s'ha engegat en aquella ciutat del Vallès arran d'haver estat detinguts i maltractats set joves. Al número anterior ja denunciàvem aquestes detencions. La policia els acusa de composar dos cercles de la Joventut Comunista.

Entre els detinguts hi ha una noia de 16 anys. Tres més tenen també 16 anys. Dos, 19 anys. l'altre en té 22. Tots han estat brutalment apallissats. Cops de puny, puntades de peu a l'estómac, al ventre, a les parts, cops de goma. Alguns van ésser colpejats mentre els duien a comissaria, dintre del "jeep". Un, ja en el moment de la detenció. El van fer caure i el van trepitjar salvatgement. Va arribar a comissaria sense sentits. Tret de la noia, els altres van ser forçats a romandre dues nits dempeus sense ni recolzar en la paret. Els amenaçaren de matar-los...

Ràpidament es va aixecar a Terrassa una mobilització de gran abast, unitària, oberta i ofensiva. Un exemple magnífic d'allò que ha de ser la lluita contra la repressió, la defensa enèrgica de cada una de les seves víctimes.

Des del primer moment els familiars dels detinguts, els seus advocats i els capellans del barri de Sant Pere (tots els detinguts hi viuen) varen emprendre una activa campanya de visites a rectors, a l'alcalde i altres autoritats civils. Varen anar a comissaria, d'on els van treure a la força. El prior arxiprest de la ciutat, Bagué, acompanyat de parents dels detinguts, d'advocats i d'un regidor de l'Ajuntament, van aconseguir de visitar els joves a la presó. Així van comprovar que havien estat torturats. Van aconseguir també que el metge forense i el del Dipòsit Municipal de Detinguts certifiquessin l'estat dels joves. Amb aquests certificats s'ha posat una querella criminal contra el comissari de Terrassa, Àngel García, i contra els inspectors Cortés, Tejada, Castellanos i Merino. El prior Bagué va visitar l'alcalde, el qual es va comprometre "a fer les gestions oportunes". Se sap que l'alcalde va tenir una entrevista molt poc cordial amb el comissari el qual, amb tota la barra, va dir que "ells no torturaven". El malvix Bagué (màxima autoritat de l'Església a Terrassa) va tenir un seriós enfrontament amb el comissari que, després de desmentir cínicament les tortures, va dir que "els responsables de la situació subversiva a Terrassa eren els capellans de Sant Pere".

Hi va haver una reunió de tots els rectors i caps dels ordes religiosos de la ciutat de la qual va sortir un document per a ésser llegit i repartit a les esglésies dijous sant. El document denuncia els fets amb tots els detalls, especialment les tortures, amb els noms dels torturats i dels torturadors. Porta les signatures de 21 rectors, capellans i responsables d'ordes religiosos. D'altra banda, familiars dels detinguts, advocats, un regidor i persones representatives de Terrassa es van reunir amb la junta de l'Associació d'Amics de l'ONU i van redactar un altre document adreçat a l'alcalde on es denuncien els fets, se'n protesta i s'exigeix "que es prenguin les mesures oportunes per evitar la seva repetició en un futur i que es demanin les responsabilitats personals a que els mateixos fets hagin donat lloc". Es reafirmen els drets d'expressió i d'opinió. Aquest document ha estat enviat a totes les entitats legals de Terrassa, les juntes de les quals el signen. Va ser aprovat per unanimitat en assemblea de juntes de comissions i associacions de veïns de tota la ciutat, que acordaren encapçalar la denúncia amb les signatures dels seus components i dur-lo a signar públicament a cada barri.

S'ha començat la recollida d'ajut econòmic per als quatre joves que romanen a la presó encara.

Cal afegir que el regidor Ruiz es va aixecar durant el ple municipal del 6 d'abril per denunciar les tortures. L'alcalde el va obligar a callar. Dins de la sala, plena de públic, hi havia mitja dotzena d'agents de la Brigada Social. Fora, policia armada.

No cal dir com és d'important que des de tot arreu es doni suport a la lluita dels terrassencs contra la repressió. Una gran lluita.

Pau Morales greument malalt

Pau Morales, jove dirigent obrer de Mataró, de 20 anys d'edat, treballador de l'empresa "Grumete", està detingut des de l'1 de maig de 1972 i condemnat pel TOP a 12 anys, juntament amb el seu germà Ramon, sense cap prova.

Avui es troba greument malalt a l'Hospital Provincial de Lleida.

Es indignant que mentre es podreixen a la presó els millors fills del poble, que sacrifiquen amb abnegació totes les seves energies pel bé de la classe obrera, per la llibertat i la justícia, estafadors de la talla de Vila Reyes puguin gaudir de la presó atenuada.

EXIGIM la llibertat immediata de Pau Morales! Recordem com ha estat possible d'arrencar de les presons franquistes el nostre company Horacio Fernández Inguanzo, també greument malalt i avui en presó atenuada.

Grimau encara

Angelita Grimau ha estat autoritzada per les autoritats franquistes a romandre només 24 hores a Espanya a fi de desenterrar de la fossa comuna el seu company Julian Grimau i posar-lo en un nínxol. Es difícil descriure amb paraules el patetisme trràgic i dolorós d'aquesta recerca, en què Angelita ha hagut d'identificar les restes del nostre estimat company Grimau per l'enfonsament del crani produït per la seva defenestració a mans d'Arias Navarro i els seus botxins de la Direcció General de Seguretat de Madrid.

Moviment obrer

ALCOI: 3ª vaga general

La tercera en el que porten d'any. Com en les anteriors s'ha aconseguit un triomf parcial; però aconseguit amb UNITAT, NEGOCIANT, imposat SENSE BAIXES. En aquesta ocasió la premsa legal mateixa parla de VAGA a 300 empreses.

Reivindicaven també que l'IRTP passi a ésser pagat per les empreses. Aquesta reivindicació no l'han aconseguida encara. A la negociació es planteja que quedi pendent de la seva solució "a escala de tot Espanya", la qual cosa ens requereix a l'impuls de la lluita en aquest sentit.

La COMBATIVITAT de la classe obrera d'Alcoi, la seva capacitat de lluita, d'organització de masses, són exemple de la SITUACIÓ que existeix en realitat a tot el país, d'ALLÒ QUE ÉS POSSIBLE A TOT ARREU.

SARAGOSSA: els tramvies a marxa lenta

Una altra gran acció dels treballadors del TRANSPORT PÚBLIC: marxa lenta dels tramvies. El problema dels conductors saragossans és el de tots els treballadors del transport a Espanya: exigeixen que els millorin els salaris. Per l'encarinent de la vida i perquè si apugen les tarifes ells NO ACCEPTEN que tot vagi a la butxaca dels capitalistes o del govern.

PIANELLI: conveni trencat

Amb les seves accions els treballadors han trencat el conveni al cap de dos mesos d'haver estat signat i han imposat un augment mensual suplementari de 1.500 pessetes.

LA SEDA: readmissió de 9 acomiadats

Després de múltiples accions a l'empresa (aturs i altres) i de la solidaritat a la comarca, la SEDA ha readmès els 9 càrrecs sindicals acomiadats i que havien guanyat el judici a Magistratura. La SEDA no ha gosat a aplicar el tristament famós article 103 que permet, també en aquests casos, "l'acomiadament legal". En aquesta victòria obrera mereix ésser destacat l'important paper jugat per la SOLIDARITAT INTERNACIONALISTA dels treballadors de l'AZKO (empresa multinacional propietària de LA SEDA espanyola). Els treballadors d'AZKO van obligar amb les seves accions que l'AZKO fes pressió sobre la direcció de LA SEDA per la readmissió. La Coordinadora de les Comissions Obreres del Prat recorda, en un full d'explicació, que encara hi ha quatre treballadors acomiadats arran de les darreres lluites i que el combat per la seva readmissió (com per la readmissió de tots els acomiadats a tot arreu) continua, i continua enfortit per aquesta nova victòria sobre la repressió.

La burla dels índexs oficials de preus

Després de "descobrir" que al febrer l'índex oficial havia pujat només un 0'33%, aquests savis senyors de l'Institut Espanyol d'Estadística asseguren molt seriosos que al març ha pujat un 2'17 % i que al mateix mes l'augment en l'alimentació ha estat només de l'u per cent!

Què mengen i on viuen aquests senyors? El que passa és que per complir els plans oficials han de mentir ja descaradament.

La BANCA MAS SARDÀ, al seu butlletí, afirma: "Davant de les xifres oficials de l'INE... Els experts (consideren) que l'índex real el 1.974 superarà probablement el 20 %".

En realitat els treballadors només poden acceptar els càlculs fets per comissions elegides pels mateixos treballadors i que controlin els preus dels articles que consumen els treballadors.

MARIN i MORALES detinguts

El dimecres 17 eren detinguts Josep Marín i Agustí Alonso Morales a la porta mateixa de la SEAT, on havien anat a dipositar un escrit adreçat al plè del jurat en el qual reafirmaven la seva voluntat de ser readmesos. El lloc de la detenció indica que va ser la pròpia direcció de l'empresa la que va delatar la seva presència a la policia.

Marín i Morales han sortit en llibertat el dia 20, però se'ls ha obert procés.

Cal doncs defensar aquests valents lluitadors que tant s'han destacat per la seva iniciativa i audàcia en la lluita contra l'acomiadament lliure i per la readmissió dels acomiadats, que, com diu una octavilla de la Comissió Obrera de SEAT, "han contribuït a les victòries reivindicatives i a la recent READMISSIÓ de Javier".

Juntament amb Peris i Maite havien refusat els diners amb què l'empresa els volia tapar la boca i fer los renunciar al judici. Ara segueixen sense haver firmat el rebut final.

Sobre el transvasament de l'Ebre

El passat dia 13 va expirar el termini per a la presentació d'impugnacions a l'avantprojecte d'aqüeducte Ebre-Pirineu Oriental, la finalitat del qual és transvasar aproximadament una quarta part dels excedents regulats en el tros inferior de l'Ebre que es vessen estèrilment a la mar. La presa d'aigües es faria en terres catalanes, concretament en la zona tarragonina de La Rasquera, més avall de Mequinença i Riba-roja i abans de creuar Tortosa. Es pretén amb això assegurar les creixents necessitats d'aigua de Catalunya durant el període 1980-2010 i evitar que hi hagi zones, com la del Vallès durant el darrer estiu, que pateixin restriccions del preciós líquid.

Una qüestió que sembla tan senzilla ha suscitat, però, vives inquietuds. Els escrits d'impugnació arriben a uns dotze mil. Hi ha al.legacions de nombroses entitats de Saragossa i Osca, de la C.O.S.A. de Navarra (que ha jugat un paper tan important en la vaga de la llet), d'onze pobles tarragonins de la "Ribera de l'Ebre", de col.legis professionals, etc., etc. Recolzada en la lleugeresa amb què el govern ha procedit a concedir el transvasament a fi de guanyar-se suports entre la gran burgesia catalana, no ha faltat una desaforada campanya que tracta d'enfrontar els pobles de Catalunya i d'Aragó, com si els seus interessos no fossin comuns sinó contraposats, tot argüint que "s'emporten el riu Ebre a Catalunya" i presentant el transvasament com a exponent del centralisme "a la barcelonina". S'ha intentat una diversió subtil que consisteix a contraposar la realització del transvasament a l'execució dels plans de regatge en zones riberenques que esperen fa anys que es portin a efecte.

Com a comunistes i com a catalans ens sembla una cosa excel.lent que es discuteixin aquestes qüestions, fins i tot encara que sigui amb acalorament, que s'exposin punts de vista contradictoris, que es defensin els interessos de la gent. Sobretot quan hom manté els pobles al marge d'uns problemes que els afecten profundament.

Malgrat els diferents criteris que es puguin mantenir, és indubtable que els homes veritablement representatius de Catalunya, Aragó, Navarra, Logronyo, Burgos, Castelló i altres terres afectades podrien seure en una mateixa taula per debatre lliurement aquests problemes amb vista a propugnar solucions que responguin als interessos de llurs pobles i als generals del país.

Si partim del criteri que hi ha rius que travessen diversos països, com és ara el Danubi, i s'arriba a acords entre Estats per a la utilització de llurs aigües, més fàcil hauria d'esdevenir, en principi, trobar una fòrmula d'arranjament dins d'un mateix país. Ja és ben cert que sota el feixisme, com que tots estem privats dels més elementals drets ciutadans, les coses esdevenen més complexes. N'hi ha prou amb citar el transvasament del Ter, decidit per dalt sense la més petita participació democràtica, amb resultats adversos i prometences no complides.

Els comunistes catalans considerem que el transvasament de l'Ebre no ha de reduir els cabals d'aigua necessaris per a satisfer les necessitats actuals i potencials del desenvolupament urbà, agrari i industrial, que les diferents zones reben de l'Ebre o dels seus afluents. Ens hem d'esforçar tots per preservar l'equilibri ecològic, una utilització racional i òptima dels recursos i una més alta qualitat de la vida. Creiem, endemés, que Catalunya, la Catalunya democràtica por la qual lluitem, estaria en condicions d'efectuar una important aportació voluntària, material i econòmica, ja que disposa de més grans possibilitats, per contribuir a accelerar la superació de les diferències de desenvolupament de les zones esmentades. Diferències que el règim, en comptes de superar, les fa més profundes. Creiem, finalment, que sobre aquestes bases fóra factible cobrir racionalment totes les necessitats i anar a la realització dels projectes que democràticament s'adoptessin en benefici de tothom.

Tortures i violacions de la legalitat vigent

El dia 7 d'abril varen ser detinguts a Barcelona Joan Vinyoles Vidal, de 28 anys, químic, la seva dona Georgina Nicolau Millà, administrativa i estudiant de Filosofia i lletres i Ramon Carrión Sánchez, de 26 anys, repartidor de telègrafs.

Sotzegats a brutals interrogatoris per la policia político-social, han estat segrestats ja que, amb violació de les pròpies lleis franquistes, hom els ha mantingut deu dies als calabossos de la "Jefatura" de Via Laietana, tot i que el terme màxim legal és de 72 hores. El dia 17 varen passar a la presó.

Els familiars, que van conèixer la detenció l'endemà d'haver-se efectuat, van intentar moltes vegades de veure els detinguts, sense aconseguir-ho. També ha estat denegada l'autorització per entrevistar-se amb els detinguts a llurs advocats i a alguns capellans.

La brigada político-social ha violat també les disposicions vigents en posar els detinguts a disposició de les autoritats militars sense passar-los abans, com exigeixen les lleis, pel jutjat de guàrdia de la jurisdicció ordinària.

De la seva banda, el Jutjat Militar Permanent nº 1 ha pres la monstruosa i il.legal decisió de dictar presó ALS CALABOSSOS DE LA "JEFATURA" SUPERIOR DE POLICIA, PERQUÈ CONTINUESSIN ESSENT INTERROGATS ELS DETINGUTS.

Davant d'aquesta situació els familiars dels detinguts i llurs advocats, senyors Benet i Oriol Arau, han fet nombroses gestions en denúncia dels fets i han trobat una àmplia solidaritat. L'abadia de Montserrat, el Bisbat de Barcelona i els priors dels Ordes religiosos van intervenir per exigir garanties per la vida i integritat física dels detinguts i perquè els posessin en llibertat o bé els duguessin a la presó.

S'han reunit les comissions de Drets Humans i de Justícia i Pau i han decidit intervenir també.

La Comissió de Defensa del Col.legi d'Advocats de Barcelona, reunida urgentment, ha denunciat les violacions de la legalitat vigent comeses en aquest cas.

La indignació produïda pels fets assenyalats s'ha traduït en notícies a la premsa sobre aquestes detencions i sobre la denúncia per detenció il.legal presentada pels familiars, tot i que la policia ho volia amagar fins que hagués preparat la declaració espectacular i maquiavèlica publicada a tots els diaris els dies 20 i 21.

Els cristians en la lluita per la democràcia

Cada dia és més [illegible] la contribució d'amplis sectors cristians a la defensa dels interessos de les masses populars, a la defensa dels drets de la persona, a l'acció de lluita contra la dictadura i en pro de la democràcia.

Un centenar de grups cristians

Aquests dies de setmana santa [illegible] el públic dos importants documents dels catòlics catalans. [illegible] d'un centenar de "comunitats [illegible] cristianas" afirmen que "la situació actual al nostre país es caracteritza per l'augment de l'pressió que pateix el poble." Tot seguit aborden tres qüestions fonamentals: l'abús de preus, l'execució de dues penes de mort i el cas Anoveros.

Sobre la primera diuen: "El moment actual és greu. Davant la crisi econòmica s'obliga el treballadors a posar-se al front de la 'solidaritat nacional', pagant el preu del desenvolupament econòmic, tot situant-los forçosament a un règim control salarial i a una elevació incontrolada de preus." Aquesta situació ve agreujada al nostre país per l'augment constant de la repressió i per les que no s'ha arribat a la efectiva reconeixement jurídic dels drets de reunió, associació i expressió..." [illegible] Conferència Episcopal Catalana, [illegible] FORÇ DE REUNIÓ I ASSOCIACIÓ [illegible], [illegible] quals cal afegir el dret de vaga, tots ells especialment per a l'efectiva defensa dels interessos de la classe treballadora i de les seves condicions de vida."

En relació amb la pena de mort diuen: "Recentment s'han executat al nostre país dues persones: Heinz Chez i Salvador Puig Antich. Heinz era un apàtrida ateu. Puig Antich, tot i entrar en la valoració dels seus mètodes, estava en lluita per una societat més justa..." "Estem en contra de la pena de mort. El sistema, en lloc d'eliminar les seves estructures injustes que possibiliten l'aparició del delicte comú, o d'acceptar l'expressió política del poble, respon, en les situacions límit, amb un acte totalment irreversible: la pena de mort." Referint-se al cas Anoveros assenyalen: "No creiem que es pugui fer una simple reducció eclesiàstica del cas Anoveros, ja que el seu dret a la denúncia profètica és solidari i indivisible del dret de tots els ciutadans a expressar opinions i judicis sobre la situació i els esdeveniments del nostre país. En aquest sentit considerem que la defensa del dret d'expressió dels bisbes s'inscriu en la defensa global de la llibertat d'expressió." I afegeixen: "Volem fer constar la nostra adhesió al contingut de l'homilia i a l'actitud evangèlica del bisbe Anoveros i del seu vicari Ubieta. Aquesta homilia és aplicable igualment a la situació dels pobles català i gallec, privats dels seus legítims i inalienables drets." Després d'adherir-se a la declaració de l'Assemblea d'Eclesiàstics de Catalunya, clouen el seu document així: "Fidels a l'Evangeli, a l'esperit de la declaració dels drets de l'home ENS COMPROMETEM A LLUITAR PERQUÈ EL NOSTRE POBLE ASSOLEIXI: ELS DRETS DE REUNIÓ, ASSOCIACIÓ I EXPRESSIÓ; ELS DRETS DE VAGA I DE FORMAR SINDICATS I AFILIAR-S'HI; EL DRET DE L'AUTODETERMINACIÓ DELS POBLES CATALÀ, BASC I GALLEC; L'ABOLICIÓ DE LA PENA DE MORT PER A TOT TIPUS DE DELICTE; L'AMNISTIA GENERAL PER ALS PRESOS I EXILIATS POLÍTICS."

«Justícia i Pau»

Un altre document d'extraordinària significació és la "COMUNICACIÓ DEL SECRETARIAT DE 'JUSTICIA I PAU' DE BARCELONA SOBRE LA PENA DE MORT". Es tracta d'una valuosa reflexió i prova de posició davant de les execucions a garrot vil d'en Salvador Puig Antich i Heinz Chez. Cita paràgrafs d'un article d'en Joan Marsal contra la pena de mort, escrit fa seixanta-cinc anys, denuncia la pena de mort des de diversos angles i mostra "el caràcter primitiu i rude de la filosofia que la inspira" l'establiment de la pena de mort en les diverses societats" i "el retrocés evident de la pena de mort que la 'Història del Dret Penal' palesa sobradament". En referir-se a la geografia actual de la pena de mort i a Espanya concretament, assenyala: "LA TRADICIÓ DE LA PENA DE MORT ARRIBA INTACTA FINS A L'ANY 1.932. ALESHORES, EN SER REFORMAT EL CODI PENAL PER LA II REPÚBLICA, DESAPAREIX. Es restablerta per la Llei de l'onze d'octubre de 1.934 (biennió de dretes), però a més per a alguns delictes de terrorisme."

"LA RESTABLEIX TOTALMENT LA LLEI DE LA 'JEFATURA DEL ESTADO' de cinc de juliol de 1.938", es diu en el document, que afegeix: "Les motivacions que dóna el preàmbul d'aquesta Llei són les següents 'La Ley que a continuación se promulga es de las que no requiere explicación ni justificación, porque es la propia realidad la que la impone y dicta... Por un sentimentalismo de notoria falsía que no se compagina con la seriedad de un Estado fuerte y justiciero, fué cercenada de la 'Escala general de penas', eliminándose de ella, en el Código Penal de la nefasta República, la de muerte..."

Finalment la Comunicació del Secretariat de Justícia i Pau diu: "Si l'origen de la pena de mort es fonamenta en una filosofia primitiva de l'home i de la societat, la seva abolició té com a base una maduració de la consciència humana." El pronunciament del seu últim paràgraf és ben significatiu: "ser això avui nosaltres, davant el fet concret de la pena de mort, fem una crida als nostres germans en la fe, no pas per a un pronunciament doctrinal sinó a ocupar el lloc que ens escau en la marxa progressiva de la consciència humana."

D'altra banda el document cobra una més gran transcendència perquè ha estat aprovat pel cardenal arquebisbe de Barcelona, Monsenyor Jubany.

Portada del primer núm. d'UNIVERSITAT, nova època, revista de la Comissió Universitària del P.S.U., que acaba d'aparèixer.

Sense llibertat no hi ha solució per als problemes educatius

En l'espai de no gaires dies han tingut lloc uns fets; primerament, una Reunió General d'Universitats; després, la roda de premsa del ministre Martínez Estrella; on aquest va defensar el projecte de llei de selectivitat. En ambdós casos, es van formular respostes als problemes de la Universitat, de l'ensenyament en general. Però entre aquestes respostes i la de ministre, que és el mateix que esgarra el poble de la dictadura, hi ha una gran distància. Aquesta distància és la que separa el poble de la camarilla dominant.

Per què la roda de premsa?

Per, per què la roda de premsa que ell va dir que es preté. El govern d'una vint-i-cinc, crònics a l'onada de protestes, d'escrits als diaris, de denúncies públiques d'organismes i personalitats, d'esmenes a les seves lleis i tot, ha d'haver explicitat el que ell que es avui un dels problemes més apremiants que té plantejats el país i un dels punts més conflictius que configuren l'actual panorama polític.

Passem a veure breument quines eren les respostes que el règim d'ara al problema de la massificació de la Universitat i a la creixent demanda social que es na al país en matèria d'educació. En Martínez Estrella pretén de llençar una autèntica contrareforma educativa centrada en una aplicació a fons de la selectivitat. Aplicació que es desplaçaria cialment. Fora de la Universitat: tot al llarg del batxillerat i en l'accés a aquella. Amb això esperen una aplicació més coherent de la seva política i aspiren a rebutjar la major conflictivitat que es podria originar si el centre d'aplicació estigués en el marc universitari on ni ha una mes gran tradició de lluita.

Les necessitats del país

Avui les necessitats de desenvolupament del nostre país, les aspiracions del nostre poble, exigeixen una autèntica extensió massiva de l'ensenyament. Milers de metges, d'enginyers, de llicenciats; una educació de masses estesa a tot el poble. Però aquests no són els punts de vista del ministre, a ell no se li acut que cal incrementar el nombre d'aules i la dotació del professorat; que cal planejar-ne a fons els problemes de creació de llocs de treball per als llicenciats; que cal crear més hospitals; que cal finançar una investigació autòctona que eviti la fugida de talent, l'extra-rotant dependència "provatlient" i la dependència tecnològica de l'estranger. Ni realitat amb que compta per en Martínez Estrella és les necessitats que en matèria educativa té la burgesia dominant. Es adaptar el sistema educatiu als necessitats del públic i als exigències d'un desenvolupament nacional i independent, dins i les dels interessos mesquins del raquític capital monopolista espanyol.

I el ministre fa exercicis sofistàtics justifica el que és injustificable. Té el desvergonyiment de parlar de justícia social i de no ni haurà discriminació econòmica, llavis de selecció en funció de la capacitat intel·lectual; però més que res, condicionaments socials i econòmics no coneixen que la classe obrera i els altres sectors desfavorits es situïn en l'inferior rotant davant de la cursa d'obstacles que s'les fer de l'ensenyament a l'espanyol.

Per què n'opinen els estudiants què a dit la Reunió General d'Universitats?

La reunió general d'Universitats

En aquesta reunió, a la qual van assistir representants de 12 universitats, de 3 delegacions i un col·legi universitari, després d'examinar l'actual moment polític i assenyalar els principals problemes plantejats avui a la Universitat i a l'ensenyament, pensen els estudiants a assenyalar un programa mínim unitari que ha de ser el punt de referència de les seves lluites; que ha de possibilitar la més àmplia unitat; que ha de representar l'alternativa mínima, urgent i indispensable que cal imposar per avançar en la solució dels problemes de la Universitat. Plataforma que avui apareix com la base mínima a l'entorn de la qual pugin convergir totes les forces i sectors interessats a trobar una sortida d'acord amb les necessitats del poble i del país. Més encara, plataforma que no implica circumscriure de fons als problemes universitaris sinó l'establiment del marc democràtic en el qual es pugui debatre per part de totes les persones afectades el conjunt dels problemes educatius i trobar solucions més convenients.

Per un autèntic debat públic

La gran majoria dels estudiants estan contra la selectivitat. Aspiren a un ensenyament al servei del poble. Entenen que només pregnes transformacions econòmiques i socials poden donar solució al problema educatiu. Però també és veritat que el problema que es planteja avui en primer pla no és la solució a fons de la "massificació" universitària, sinó l'exigència que s'obri un autèntic debat públic al país al voltant d'aquesta qüestió, que sigui l'opinió democràtica un poble que decideixi les solucions a adoptar.

Finalment, la Reunió General d'Universitats proposa a tots els estudiants, a tots els sectors de l'ensenyament, llançar una ofensiva contra el projecte de llei de selectivitat en el marc de la qual tingui lloc una vaga general de l'ensenyament el dia 9 de maig. Es tracta d'organitzar des d'avui mateix aquesta ofensiva a través d'assemblees, xerrades, actes de tot tipus. Convertir-la en un autèntic plebiscit popular contra el projecte de llei de selectivitat, contra la política educativa del règim, en exigència de llibertat i democràcia, de participació democràtica i sobirana del poble en la decisió dels destins del país.

Senyor ministre, aquesta és la resposta dels sectors afectats al seu cinisme i demagogia, al seu clímpic menyspreu envers l'opinió pública.

9 de Maig: VAGA GENERAL DE L'ENSENYAMENT!

Sempre al costat del Viet Nam

La premsa diària informa que el govern titella de Saigon, al servei dels agressors nordamericans, ha abandonat la conferència de La Celle Saint Cloud, prop de París, muntant així una greu provocació que obre la porta a la represa de la criminal guerra imperialista contra els pobles del Viet Nam.

El 22 de març, en la seva "Declaració sobre la realització de la pau i la concòrdia nacional", el Govern Provisional Revolucionari del Viet Nam del Sud denunciava la violació constant dels ACORDS DE PARÍS pels Estats Units i els seus fantoixes de Saigon i presentava un nou calendari de sis punts per al restabliment de la pau:

1er.) Aplicació efectiva de la detenció del foc i publicació immediata d'una crida conjunta per assolir aquest objectiu i compromís de facilitar la tasca de la Comissió Internacional de Control.

2on.) Alliberament de tots els detinguts -ja que el govern de Saigon manté encara empresonats en terribles condicions 200.000 civils i 1.500 militars- la qual cosa caldria que es realitzés abans del 30 de juny del 1.974.

3er.) Respecte a les llibertats democràtiques ofegades per l'administració saigonesa i desmantellament dels camps de concentració, amb vista a la formació del Consell Nacional de Reconciliació i Concòrdia i a la celebració d'eleccions generals.

4rt.) Formació del Consell de Concòrdia dels tres components iguals dins dels tres mesos següents a l'alto el foc; és a dir, com a molt tard a fi de setembre del 1.974

5è.) Les eleccions generals haurien de celebrar-se a tot estirar un any després de la formació del Consell, és a dir, a fi del 1.975.

6è.) Les dues parts reduiran els efectius de llurs forces armades i els Estats Units cessaran tota ingerència al Viet Nam.

Aquest pla del GPR ha trobat el més calorós suport en tota la població del Viet Nam. El govern de putxinel·lis de Saigon sap que si aquests punts es compleixen la voluntat democràtica del poble vietnamès posarà fi a la seva existència, per la qual cosa s'oposa al compliment dels acords de París i la tot pedina la conferència de pau.

Cal donar un ferm suport a la declaració del GPR i reforçar la solidaritat amb el mil cops heroic poble vietnamès per tal d'impedir que els criminals projectes de reprendre l'agressió imperialista a gran escala es puguin realitzar.

AQUEST ÉS UN DEURE INELUDIBLE DE TOTS.

El Viet Nam continua essent la trinxera més avançada en la lluita per la pau, en el combat antiimperialista, en la marxa revolucionària dels pobles del món, la pedra de toc de l'internacionalisme proletari.

THI BINH

Prou penes de mort!

Una nova condemna a mort ha estat dictada contra l'homicida Josep Sanjulián, de 26 anys d'edat. El govern espera, sens dubte, insensibilitzar l'opinió contra la pena de mort, i que les condemnes de delinqüents comuns - sovint víctimes d'una societat cruel - facin pair més fàcilment les de lluitadors antifranquistes (com pretenia amb en Heinz Chez). Però l'opinió està cada dia més contra la pena de mort per qualsevol motiu.

CONTINUEM LLUITANT PER L'ABOLICIÓ DE LA PENA DE MORT!

Els preus de les vivendes

Segons una anàlisi de la Secció d'Estudis de la Vivenda del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya i Balears (publicada a "CIUDADANO" del mes d'abril) el valor material de les vivendes -és a dir, la suma dels costos d'urbanització, de la mà d'obra i dels materials- representa entorn del 30% en les vivendes "residencials" i del 40 % en les "econòmiques", sobre el preu final.

D'on prové, doncs, la diferència tan considerable entre el valor material i el preu final?

El quadre següent dóna la resposta:

	vivenda "resid."	vivenda "econòm."
Solar.....	37 %	18'5 %
Benefici del constructor.....	4 %	6 %
Benefici del promotor.....	20 %	30'7 %
Permisos, impostos, etc	8'2 %	5'3 %
	69'2 %	60'5 %

Aquests percentatges estan calculats sobre els preus al comptat. Cal afegir-hi, doncs, els interessos sobre el capital de les entitats de crèdit, que representen una altra suma elevadíssima.

Un dels punts del programa dels comunistes per l'etapa de transició al socialisme és l'abolició de la propietat privada del sol urbà i la socialització de les grans empreses constructores i immobiliàries. Amb aquestes mesures desaparegueren el preu del sòl i els enormes beneficis capitalistes que pesen sobre la vivenda i esclavitzen els treballadors i el poble en general, encadenats durant 10, 12, 15 o 20 anys al pagament d'uns preus de les vivendes que són una autèntica estafa, tolerada i protegida per la dictadura franquista.

Donat que el cost de la mà d'obra representa el 10-12 %, encara que fossin duplicats els salaris dels obrers de la construcció, els preus de les vivendes podrien reduir-se a menys de la meitat gràcies a les mesures revolucionàries abans esmentades.